

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci navrhovatelů: **a) Tristera s.r.o.**, sídlem Nuselská 262/34, Praha 4, **b) SPORT PARK a.s.**, sídlem Čistovická 1729/60, Praha 6, **c) fit4all CENTRUM s.r.o.**, sídlem Chironova 544/8, Brno, **d) Lezecké centrum, s.r.o.**, sídlem Táborská 979/5, Praha 4, **e) Factory Pro Prague, a.s.**, sídlem Nádražní 762/32, Praha 5, všichni zastoupeni Mgr. Markem Hejdukem, advokátem, sídlem Jugoslávská 620/29, Praha 2, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o návrhu na zrušení části mimořádného opatření odpůrce ze dne 10. 4. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-2/MIN/KAN, ve znění mimořádného opatření odpůrce ze dne 12. 4. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-3/MIN/KAN, a mimořádného opatření odpůrce ze dne 19. 4. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-4/MIN/KAN,

t a k t o :

- I. Návrh ze dne 26. 4. 2021 na připuštění změny návrhu **s e z a m í t á .**
- II. Návrh ze dne 13. 4. 2021 na zrušení části opatření obecné povahy **s e o d m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Navrhovatelé se podaným návrhem ze dne 13. 4. 2021, doručeným téhož dne Nejvyššímu správnímu soudu, domáhali zrušení části [čl. I bodu 5 písm. b) a c)] mimořádného opatření odpůrce ze dne 10. 4. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-2/MIN/KAN (ve znění pozdějších mimořádných opatření), vydaného s odkazem na § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon ochrany veřejného zdraví“), a s odkazem na § 2 odst. 1 zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „pandemický zákon“). Napadeným opatřením odpůrce dle § 69 odst. 1 písm. b) a i) a odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví a dle § 2 odst. 2 písm. b) až e) a i) pandemického zákona omezil obchod a služby, setkávání osob a právo pokojně se shromažďovat podle zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím.

[2] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 4. 2021, č. j. 6 Ao 11/2021 - 48, zrušil návrhem napadené opatření, nejsou v souzené věci splněny podmínky, na základě kterých by mohlo řízení dále pokračovat. Chybějící předmět řízení je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, který vede k odmítnutí návrhu dle § 46 odst. 1

písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Jinak řečeno, nelze rozhodovat o tom, co již bylo zrušeno a neexistuje (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Ao 6/2010 - 98, nebo již usnesení ze dne 22. 4. 2009, č. j. 3 Ao 5/2007 - 85).

[3] K postupu dle § 13 odst. 4 věty první pandemického zákona, podle kterého *pozbylo-li mimořádné opatření platnosti v průběhu řízení o jeho zrušení, nebrání to dalšímu postupu v řízení* (aplikovaného např. v řízení vedeném pod sp. zn. 8 Ao 1/2021), Nejvyšší správní soud doplňuje, že smyslem přijetí tohoto ustanovení zákona bylo reagovat na situace, kdy odpůrce opakovaně vydává obsahově obdobná mimořádná opatření v krátkých časových intervalech, čímž reálně znemožňuje jejich soudní přezkum. O takovou situaci se však v posuzované věci zjevně nejedná. Ke zrušení napadeného opatření došlo na základě provedení soudního přezkumu Nejvyšším správním soudem, nikoli tedy postupem odpůrce, který by reálně znemožňoval ochranu subjektivních práv navrhovatelů, čemuž má bránit právě speciální ustanovení § 13 odst. 4 pandemického zákona. V daném případě byl požadavek na poskytnutí soudní ochrany ve vztahu k napadenému opatření naplněn a jeho zrušením bylo dosaženo výsledku soudního řízení, kterého se navrhovatelé podaným návrhem domáhali.

[4] Navrhovatelé podáním ze dne 26. 4. 2021 původní návrh doplnili a navrhli připuštění jeho změny. Nejvyšší správní soud tomuto návrhu nevyhověl a výrokem I jej zamítl. Z týchž důvodů, které soud vyslovil v předchozím odstavci, se v souzené věci neuplatní závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 4. 6. 2020, č. j. 6 As 88/2020 - 44, neboť v nynějším případě nahrazení napadeného opatření opatřením novým reálně soudní přezkum neznemožnilo. Nejvyšší správní soud původně návrhem napadené opatření obecné povahy v řízení vedeném pod sp. zn. 6 Ao 11/2021 přezkoumal a toto opatření jako celek zrušil rozsudkem ze dne 22. 4. 2021, č. j. 6 Ao 11/2021 - 48, na jehož základě odpůrce přijal novou regulaci.

[5] Nejvyšší správní soud doplňuje, že nová mimořádná opatření přijatá odpůrcem v návaznosti na soudem zrušené mimořádné opatření mohou být napadena novým návrhem; podle § 13 odst. 2 pandemického zákona lze návrh na zrušení opatření obecné povahy (mimořádného opatření) podat do jednoho měsíce ode dne, kdy návrhem napadené mimořádné opatření nabylo účinnosti. Navrhovatelům tedy nic nebrání, aby proti mimořádnému opatření ze dne 23. 4. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-6/MIN/KAN, podali samostatný (nový) návrh, v němž budou moci uplatnit argumentaci obsaženou v původním návrhu i argumentaci rozšířenou o nové skutečnosti obsažené v doplňujícím podání.

[6] V souladu s § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud současně výrokem II návrh pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení spočívající v chybějícím předmětu řízení odmítl.

[7] Výrok III o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3 větou první s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu